

Papp Attila Zsolt
Egy délfrancia apátságban

Most, amikor úgy érzem, rám zuhan
a világ összes magányossága,
eszembe jut az az apátsági
templom ott, Dél-Franciaországban.
Pedig akkor még nem repedezett
a héj az irgalmatlan üresség
és köztem, mégis, az ember néha
az ellenpontból képes rálátni
valamire, ami elveszettnek
tűnt addig, mint szél hordozta illat.

Azokon az utcákon, a házak
között, amelyekről elképzelni
is nehéz, hogy valóban emberek
otthonául szolgálnak, nem pedig
díszletek egy középkori skanzen
látszatvilágában, és a főtér
közepén, egy valószínűtlenül
vaskos fa mellett állva arra vársz,
hogy kinyílik egy ablak, és nyakadba
zúdul a mosogatólé, vagy épp
arra sétál bárdjával a hóhér,
ráijesztve a zarándokokra –
szóval ez nem tesz jót a valóság
árnyalt, pontos érzékelésének.

A román kori apátság felé
menet ritkul már a levegő, bent
kámzsás kísértetek félkörívben
zsolozsmázzák az elmondhatatlan
és felfoghatatlan dolgok örök
dicsőségét – hát ennyit értettem
belőle, azt hiszem. Bár regényes
volt a háttér, de hívek már alig;
nem mintha számítana: légy piszok
az időben, egy masszív kőfalon.
Saint-Guilhem-le-Désert templomában
nem én voltam üres, csupán a tér
számára volt érdektelen minden
emberi jelenlét, az enyém is.

Mostanában, amikor esténként
kimegyünk sétálni a kutyával,

és a lakópark kerítésén túl
meglátom a közeli áruház
vöröstéglás monstrumának csúcsát,
attól tartok, még ez az ormótlan
épülettömb is örökéletűbb
lehet, mint én vagy közülünk bárki.
Azt mondják, idővel minden sebre
akad gyógyír a felcserélhető
és mindig pótolható kellékek
világában, ahol otthonosan
kiismerhető a létezésünk –
nyersanyag álmos terápiákhoz.
Csak annak a zömök délfrancia
templomnak a hűvös levegője
változatlan, tehát valóságos.

A törékeny újvilági nőnek
hiszek: „A valódi kín egyre nő
– írja – a korral, akár az inak.”*
És minél vaskosabb a fájdalom,
a hordozója annál vékonyabb.
Az égbolton hajszáltrepedések,
tör, szivároog át rajta a mélyűr;
arcok, üres arcok visszanéznak.
A félsötétben én vagyok magam
– artista a kiürült porondon.
*Nem azé, aki akarja, sem nem
azé, aki fut,* ismétlem folyton.